

Jens Peter Jacobsen

Gurreliederen
en
Arabesken

(Hervert Sperring en andere gedichten)

Vertaling uit het Deens
Jan Baptist

Uitgeverij Jan Baptist
www.janbaptist.nl

Inhoudsopgave:

Gurreliederen	7
Arabesken	23
Hervert Sperring	39
En andere gedichten	113
Over Jens Peter Jacobsen	163

Gurreliederen

Valdemar

De blauwige deemstering dempt nu
geluiden van zee en land.
De jagende wolken gaan liggen
te rusten aan de hemelrand.
Geruisloos is geworden
de koele woning van het woud.
De heldere golven hebben zich
in een diepe slaap gewiegd.
In 't westen ontdoet de zon zich
van zijn stralende purperdracht,
dan trekt hij over zich de golven
en droomt van de prachtige dag.
Geen enkel blad beweegt meer
en prikkelt nog mijn zin,
geen enkele toon weerklinkt meer
en wiegt mijn geest ten dans.
Nee, alles is verzonken
in zijn eigen droomrivier
en werpt mij stil en zachtjes
terug naar nu en hier.

Tove

Als de manestrallen zachtjes spelen,
als alles rondom stilletjes zwijgt,
vormt water geen bedreigende golven,
zijn bomen geen donker en stil bos,
verbergen wolken de hemel niet,
zijn dal en heuvel geen aardse golven,
is vorm geen vorm en kleur geen kleur.
Alles is wat God zich droomt.

Valdemar

Paardje, sta je daar te dromen!
Nee, ik zie de weg stromen,
snel verdwijnen onder je hoeven.
Sneller nog moet je gaan lopen,
je bent nog midden in het bos,
hoewel ik je allang verwacht had
bij Gurre slot.
Het bos houdt op en daar is Toves mooie stee.
De bomen achter ons verdichten tot een muur.
En nog sneller ga je lopen.
Zie je de wolken schaduwen trekken
over veld en akker heen?
Voor die Gurre kunnen bereiken
moeten we bij Tove zijn.
Voor 't geluid dat er nu klinkt
voor alle eeuwigheid verdwijnt
moet jouw rappe hoefslag dreunen
op de brug van Gurreborg.
Voor het blad dat dwarrelend
het water van de beek aanraakt
moet jouw gehinnik galmen
luid in Gurre's hof.
Schaduw kom, geluid versterf,
duik maar blad in 't water
Valdemar is bij Tove.

Tove

Sterren jubelen, de zee geeft licht,
drukt zijn bonkend hart tegen de kust.
Gebladerte neuriet, de dauw danst,
de wind werpt zich dapper aan mijn borst.
De weerhaan zingt, de torens knikken,
de knechten kijken met vlammende blikken.

De meiden dempen met hun handen vergeefs
hun boezem, die vreemd en onrustig beweegt.
De rozen staren met hand boven ogen,
de fakkels helpen het weinige licht.
Nu opent zich het bos,
de honden blaffen er op los.
De weg, als van rollende golven,
wiegt de drieste ruiter naar zijn doel
en de eerstvolgende golf
spoelt hem aan in mijn armen.

De ontmoeting

Valdemar

De engelen dansen voor de Heer niet zo heerlijk
als de wereld nu danst voor mij,
jubelen voor Hem niet zo nederig en lieflijk
als Valdemars hart voor jou.
En trotser ging Christus niet zitten,
lachend om zijn last, naast de Heer,
dan Valdemar, kommer en twist vergetend,
ging zitten aan zijn Toves zij.
De zielen aan de hemelpoort verlangen
niet meer om naar binnen te gaan
dan Valdemar, toen hij vanaf de Sont zag
Gurres goudglanzende transen.
Ik wil deze vredige omgeving
voor geen goud en parels ruilen,
of hemelse glans en betoverde klank
en al die heilige scharen.

Arabesken

Een arabeske

Ben je ooit verdwaald in donkere bossen?

Ken je Pan?

Ik heb hem gevoeld,
niet in de donkere bossen,
terwijl al het zwijgende praatte.
Nee, die Pan heb ik nooit gekend,
maar liefdes Pan heb ik gevoeld,
toen zweeg al het pratende.

In zonverwarmde streken
groeit een zeldzaam gewas,
slechts in diepste stilte,
onder het vuur van duizend zonnestrallen,
opent het zijn bloem
in een vluchtige seconde.
Die lijkt op het oog van een gek,
op de rode wangen van een lijk.
Die heb ik gezien
in mijn verliefdheid.

Ze was als de zoetgeurende sneeuw van de jasmijn,
klaproosbloed stroomde door haar aderen,
haar koude, marmewitte handen
rustten in haar schoot
als waterlelies in het diepe meer.
Haar woorden vielen zacht
als de bladen van de appelbloesem
op het dauwnatte gras.
Maar er waren momenten,
waarin ze koud en helder kronkelden
als een opstijgende waterstraal.
Dan klonk er een zucht in haar lach,
jubel in haar verdriet.

Voor haar moest alles buigen,
alleen twee durfden haar trotseren,
haar eigen ogen.

Uit de verblindende kelk
van de giftige lelie
dronk ze mij toe;
hij die dood is
en hij die nu knielt aan haar voeten.
Met ons allemaal dronk ze
- en toen was haar blik haar gehoorzaam -
de beker van gelofte op onbreekbare trouw
uit de verblindende kelk
van de giftige lelie.

Alles is voorbij!
Op de sneeuwbedekte vlakte
in het bruine bos
groeit een eenzame lijsterbes,
de wind bezit zijn bladeren.
Een voor een,
een voor een
laat hij zijn bloedrode bessen druppelen
in de witte sneeuw,
de gloeiende bessen
in de koude sneeuw.

Ken je Pan?

Hervert Sperring

Lyrische gedichten

*Daar helpen geen dromen zo min als gedichten
al is het fonds nog zo groot en zo rijk.*

Lente

Gegroet zegevierend voorjaar
met al je milde machten
die in staat was al zoveel jaar
de barse winter te ontcrachten.

De leeuwerik heeft in zang verteld
dat jij de slag hebt gewonnen
en dat je milde geest geheel
de mist heeft weggezonden.

Blij haast zich elke bloem in 't veld
jouw blij bericht te volgen,
het dek te breken dat hen dwong
hun schoonheid te verstoppen.

Druk snelt de beek, juist vrij gemaakt
van 's winters zware kluisters
en spiegelt kabbelend voorbij
de fraaie jonge spruiten.

De bomen in het bos die stormkracht
niet heeft kunnen vellen,
stralen in nieuw geboren pracht
hoewel hun jaren tellen.

De levensvonk die gloeide zwak
in hun gerimpelde stammen
wervelt nu op naar het hemeldak
in duizend groene vlammen.

en andere gedichten

Het rendez-vousstijdstip is gekomen

Het rendez-vousstijdstip is gekomen,
het rendez-vousstijdstip is gekomen!
In grote gouden stromen
strijkt het licht van mijn lamp
over tuin en hek en over lang, lang weg.
En het lokt en het verleidt?
Ja, het lokt en het verleidt.
Het raakt hem in zijn hart,
het jaagt het bloed naar zijn wang
en met verlangende blikken
en met liefdesdronken gedachten
haast hij zich ongeduldig voort
als een stormwind, als een golf,
als zijn schaduw,
als zichzelf.

En ik ben blij en ik ben bang,
ik word rood en ik word bleek.
Stilletjes wil ik hier zitten,
ik wil neuriën,
als ik zou kunnen,
maar ik heb bijna geen adem.
Stilletjes wil ik hier zitten,
ik wil staren naar zijn foto.
Nu komt hij – komt hij niet,
nu komt hij – komt hij niet,
komt niet – komt niet.
O, wat stil! Ik wanhoop.
Haahaa haa en hoohoo hoo!
Ik lach tegen je schoonheid,
jouw liefde en mijn trouw,
ik lach tegen je trouw en mijn liefde!
Als je wist hoe rijk ik ben met jou!
Als je wist...!